

Correcta Gioconda

Crònica d'Oriol Pérez Treviño de la representació de l'òpera de Ponchielli al Gran Teatre del Liceu

La Gioconda al Liceu (segon repartiment) | Antoni Bofill (Gran Teatre del Liceu)

Almicare Ponchielli: *La Gioconda*. Llibret de Tobia Gorrio (pseudònim d'Arrigo Boito) basat en el drama *Angelo, tyran de Padoue* de Victor Hugo. **Anna Pirozzi** (La Gioconda), **Ketevan Kemoklidze** (Laura Adorno), **Carlo Colombara** (Alvise Badoero), **María José Montiel** (La Cieca), **Stefano La Colla** (Enzo Grimaldo), **Luis Cansino** (Barnaba) i altres. Pier Luigi Pizzi, direcció d'escena, escenografia i vestuari. **Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu**. Direcció musical: **Guillermo García Calvo**. Gran Teatre del Liceu, 14 d'abril del 2019

L'any 1876, en pocs mesos de diferència, Europa va poder escoltar i veure representades dues propostes que, d'una o altra manera, significaven la voluntat de fer un pas endavant respecte a les convencions de l'òpera romàntica. Si l'agost d'aquell any al Bayreuth Festpielhaus **Richard Wagner** presentava la seva tetralogia *L'anell del nibelung*, uns mesos abans a La Scala de Mila (el 8 d'abril) **Almicare Ponchielli** presentava *La Gioconda* amb un llibret d'Arrigo Boito. Amb el pas del temps, a diferència de **Wagner**, el títol ponchiellià ha quedat com l'únic que habitualment es representa als teatres d'òpera. Això, malauradament, ha fet perdre de vista altres destacats títols del compositor cremonès que, possiblement, esdevindrien una sorpresa a dalt de l'escenari com ara *I Lituani* (1874) o *Il figliuol prodigo* (1880).

El Gran Teatre del Liceu, dins la temporada 2018-2019, ha apostat per recuperar la coproducció que va realitzar, junt al Teatro Real de Madrid i l'Arena di Verona, de l'òpera ponchielliana i que va caure a les mans del director d'escena, escenògraf i figurinista milanès Pier Luigi Pizzi. Si l'any 2005 va poder-se escoltar com a primer títol de la temporada 2005-2006 amb la soprano nord-

americana **Deborah Voigt** com a reclam en el paper principal de la *Gioconda*, aquesta temporada es presentava amb nous al·licients: els debuts de la soprano sueca **Irène Theorin** en el paper esmentat i de la també nord-americana mezzosoprano **Dolora Zajick** com a Laura Adorno.

El sotasignant, però, ha pogut gaudir del segon repartiment i així ha pogut escoltar sortosament la soprano italiana **Anna Pirozzi**. Sense ser aquesta, possiblement, la veu més adequada en el vessant dramàtic, no és menys cert que va signar una bona prestació que la converteix en un nom important entre les actuals sopranos que interpreten aquest rol. El tenor **Stefano La Colla**, com a Enzo Grimaldo, malgrat disposar d'una veu generosa i ampla va mostrar en el canvi de registre i, expressivament, no va reeixir com requeria el paper. Van ser correctes les prestacions de **Luis Cansino** (Barnaba) i **Ketevan Kemomlidze** (Laura Adorno). Una de les decepcions més grans, però, va ser la de **Carlo Colombara** (Alvise), gens convincent.

Ara bé, si hi ha una veu que recordarem d'aquesta *Gioconda* és la de la mezzosoprano madrilenya **María José Montiel** en el paper de La Cieca, la mare de la *Gioconda*. Si bé és cert que el paper demana una tessitura de contralt, el magnífic color de veu de **Montiel** (rodó i vellutat) li permet fer-se seu el paper i brodar excel·lentment la corprenedora romança "Voce di donna", de l'acte I.

A la vegada, **Montiel** ha mostrat un fet que, massa sovint, s'oblida en la interpretació de títols com *La Gioconda*, i ja no diguem en els títols veristes: la necessitat de tenir d'allò més en compte el text. El text, així, no ha de ser un mer suport de la línia vocal, sinó que és el motor per a tot el desenvolupament de la caracterització musical i psicològica dels personatges.

Força estàtica i monòtona l'escenografia de Pier Luigi Pizzi, no és menys cert que el més reeixit cau en la vistositat cromàtica del vestuari que, en efecte, ens trasllada molt més a la Venècia del segle XVIII que no pas a la del XVII.

Bon debut de **Guillermo García Calvo** com a director musical. Va mostrar ofici i taules com a director habitual a la **Wiener Staatsoper**. D'aquesta manera, va treure una sonoritat més que correcta de l'**Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu** i va saber fer brillar, dins les seves possibilitats, el cor.

En definitiva: una correcta *Gioconda* en el segon repartiment, cosa que no pot dir-se del primer, que ha estat d'allò més accidentat amb cancel·lacions de la **Theorin** incloses, cosa que ha permès el debut liceista de **Saïoa Hernández**. Com diuen per a les Espanyoles: *no hay mal que por bien no venga...*